

Individualisme i kunst har spilt fallitt

mener bergensmaleren Victor Smith som gir utstilling i Oslo om to år.

Brøren Waldemar er blitt komponist, inspirert av reiser med MRA i Europa og Amerika.

Brødrene Victor og Waldemar Smith fotografert i Caux sammen med to representanter for Østens musikere, ekteparet Sena fra Ceylon.

BREV IV.

Absolutt stillhet i den store møtesalen i Mountain House. Et internasjonalt publikum fyller plassene til siste benk. — Der sitter den første delegasjonen industriarbeidere fra Italia — det ventes tusen i alt — der har vi den mørkhudete professor Ansary, parlamentsmedlem i Iran, Toni Sender, som representerer den internasjonale federasjon av fagorganisasjoner ved FN's økonomiske og sosiale råd, og Luis Monge, rådgiver for den sydamerikanske fagforening. Her sitter kinesere i sine praktfulle drakter, negre, europeere, muhamedanere og buddhister, protestanter og katolikker.

Alles blikk er rettet mot pianisten ved flygelet. Han spiller Chopin, Bach, Litz. 900 mennesker reiser seg i stormende applaus:

— Thank you, Waldemar, sier speakeren enkelt. Og Waldemar Smith bukker og spiller ekstra.

Det er lenge siden Waldemar Smith forlot Bergen. På en snarvisitt i 1947 ga han en konsert, men i flere år har hans virkelige hjemsted vært Caux. Han er populær her. De som forstår seg på musikk betrakter ham som en stor pianist. Og det er mange forstå-seg-påere. To professorer i musikk, en rekke pianister og dertil komponister, arbeider til staidighet i MRA, og Caux har ofte besøk av kjente kunstnere, blant dem Marion Anderson som nå også går inn for MRA.

Victor Smith, maleren, er også her. Og en ting har ikke MRA maktet å plukke ut av de to brødrene, den uforfalskede bergensdialekten som avgjort klinger bra i det internasjonale kor av forskjellige språk og dialekter.

— Individualismens tid er forbi, forkynter Victor. Før jeg kom med i MRA var jeg selvsagt «geni», håret ned på skuldrene o.s.v. Jeg var den største maler i vår tid, en ny Munch minst. Nå vet jeg ikke hva kritikken kommer til å si om utstillingen min i Oslo, i Kunstnerens Hus i 1952. I de siste årene har jeg hatt viktigere ting å ta meg til enn å lage malerier i egen-interesse. Jeg har reist rundt i Europa og Amerika sammen med andre MRA-folk som viser skuespillet «Den glemte faktor» og revyen «Den gode vei», og har arbeidet med å lage kulisser til de fleste av de skuespillene vi fører opp.

— Hva mener De egentlig med at individualismens tid er forbi?

— Jeg tror at siden middelalderen har kunsten degenerert, og vi har nådd bunnen i dag. Kunsten er med i det alminnelige moralske forfall, istedet burde kunsten være med og revolusjonere menneskenes levesett. Det er ikke enkeltprestasjoner vi har bruk for i dag, men samarbeid. Det går for kunsten også. Vi må oppgi vår selvopptatthet, vår egoisme. De største verker fra middelalderen som vi i dag beundrer, ble skapt fordi middelalderen hadde en stor samlede idé; tenk bare på slike underverker som de gotiske katedraler.

— Hva slags malerier vil De vise oss i 1952?

— I hvert fall ikke sveitsiske landskap. Jeg interesserer meg mest for mennesker. Det er vanskelig for meg å si hvilken «retning» jeg representerer — jeg arbeider med figurkomposisjoner og søker hen i mot det primitive. Men fremtidens kunst finnes gjennom intellektuell eksperimentering med midlene alene. I MRA har jeg funnet en livs-

HØYDAHL OHME'S AVD. FOR
AVISUTKLIPP
Roald Amundsenst. 1, Oslo
Sentralbord: 41 36 20

Utklipp av: 2/8 - 50
Bergens Arbeiderblad

14-01-038